

Sygn. akt III Ca 948/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2024 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Sądu Okręgowego Andrzej Dyrda

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 28 marca 2024 r. w G.

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 22 czerwca 2023 r., sygn. akt I C 463/22

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od pozwanej na rzecz powódki 135 (sto trzydzieści pięć) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego od dnia uprawomocnienia się rozstrzygnięcia zasądzającego tę należność.**

SSO Andrzej Dyrda

Sygn. akt III Ca 948/23

UZASADNIENIE

Powódka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. wniosła o zasądzenie od pozwanej Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 3.416,40 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od 28 kwietnia 2018 roku do dnia zapłaty. Nadto powódka wniosła o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazała, że 9 lutego 2018 roku zawarła umowę najmu pojazdu zastępczego z S. S., ustalając stawkę dobową na kwotę 120 zł netto (147,60 zł brutto). Dnia 9 lutego 2018 roku powódka zawarła z poszkodowanym również umowę cesji wierzytelności w zakresie zwrotu kosztów wynajęcia pojazdu zastępczego. Poszkodowany dokonał zwrotu pojazdu 19 marca 2018 roku, zatem koszt użytkowania pojazdu przez 39 dni wyniósł 5.756,40 zł brutto. Pozwana – jako ubezpieczyciel sprawcy szkody w pojeździe poszkodowanego – uznała roszczenie w części wypłacając kwotę 2.340 zł jako stanowiącą odszkodowanie za 26 dni najmu pojazdu zastępczego, redukując stawkę najmu do kwoty 132 zł brutto za 5 dni oraz 80 zł brutto za pozostałe 21 dni. Powódka dochodzi dalszej części należności.

17 stycznia 2022 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Gliwicach wydał nakaz zapłaty uwzględniający powództwo w całości.

Sprzeciw od tego orzeczenia wniósł pozwany Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W., żądając oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Podniosła, że uzasadniony okres najmu nie powinien przekraczać 26 dni uwzględniających czas od dnia 9 lutego 2018 roku do dnia 6 marca 2018 roku. Zdaniem pozwanej przy wykonaniu naprawy zgodnie z technologią przewidzianą przez producenta pojazdu naprawa powinna zakończyć się 5 marca 2018 roku, a naprawiony pojazd winien zostać wydany poszkodowanemu 6 marca 2018 roku. Pozwana/ dokonała weryfikacji dobowej stawki czynszu najmu do kwoty 80 zł za okres, w którym możliwa była organizacja pojazdu zastępczego w wypożyczalni współpracującej z ubezpieczycielem. Zgłaszający szkodę został poinformowany o możliwości najmu pojazdu zastępczego za pośrednictwem pozwanej. Zignorowanie przedstawionej propozycji i zawarcie umowy najmu w innej firmie po wyższej stawce, stoi w oczywistej sprzeczności z ciążącym na poszkodowanym obowiązkiem minimalizacji szkody i współpracy z likwidatorem.

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 22 czerwca 2023 zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.497,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 28 kwietnia 2019 roku do dnia zapłaty oraz oddalił powództwo w pozostałym zakresie. Sąd nadto rozdzielił stosunkowo koszty postępowania stosunkowo rozdziela obciążając nimi powódkę w 57% a pozwaną w 43%, pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.

Orzeczenie to poprzedził ustaleniem, że 5 lutego 2018 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), którego właścicielem był S. S.. Poszkodowany korzystał z tego samochodu celem dojazdów do pracy, posiadał tylko jedno auto. Sprawcą zdarzenia był inny uczestnik ruchu, który w dniu zdarzenia poruszał się pojazdem ubezpieczonym w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w Towarzystwie (...) S.A. z siedzibą w W..

Poszkodowany S. S. zawarł w dniu 9 lutego 2018 roku z (...) Sp. z o.o. w G., umowę najmu pojazdu zastępczego samochodu V. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Jego samochód nie nadawał się do jazdy, został zabrany na lawecie po zdarzeniu. Ofertę najmu pojazdu zastępczego od powódki poszkodowany znalazł w Internecie. Poszkodowany poszukiwał również ofert najmu pojazdu zastępczego w innych wypożyczalniach, jednak najkorzystniejsze warunki zaproponowała mu powódka. Ubezpieczyciel oferował poszkodowanemu pojazd zastępczy, gdzie po kontakcie z wypożyczalnią okazało się, że istnieje obowiązek wpłaty kaucji i dopłaty do stawki dobowej. Pozostałe wypożyczalnie również oczekiwały zapłaty kaucji oraz proponowały najem za wyższą stawkę dobową. W dniu zawarcia umowy najmu pojazdu S. S. zawarł jednocześnie umowę cesji wierzytelności wynikającej z kosztów udostępnienia pojazdu zastępczego na rzecz (...) sp. z o.o. w G..

Pojazd V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) został zwrócony 19 marca 2018 roku. Z tytułu najmu pojazdu (...) sp. z o.o. w G. w dniu 26 marca 2018 roku wystawiła S. S. fakturę na kwotę 5.756,40 zł brutto. Na kwotę tę złożył się najem pojazdu ustalony jako iloczyn 39 dni i stawki 120 zł netto.

Na skutek zgłoszenia żądania przez (...) sp. z o.o. w G. zapłaty kwoty wynikającej z faktury za najem pojazdu zastępczego, (...) S.A. dokonała wypłaty kwoty 2.340 zł uznając za uzasadniony czas najmu pojazdu przez 26 dni. Pozwana zweryfikowała dobową stawkę najmu i uznała, że zasadnym jest ustalenie stawki 132 zł brutto za 5 dni najmu pojazdu, tj. do dnia 13 lutego 2018 roku w oparciu o ceny rynkowe, natomiast pozostałe 21 dni rozliczyła po stawce 80 zł brutto, uznając, że stawka taka obowiązuje w firmach współpracujących z pozwaną. Nie zgadzając się ze stanowiskiem (...) S.A. powódka pismem z dnia 10 grudnia 2019 roku wezwała pozwaną ponownie do zapłaty. W odpowiedzi na wezwanie pozwana podtrzymała swoje wcześniejsze stanowisko.

Na zlecenie powódki dnia 12 marca 2018 roku wykonano kosztorys naprawy, który pozwana otrzymała 21 marca 2018 roku. Weryfikacja kosztorysu przez pozwaną miała miejsce 5 kwietnia 2018 roku.

Zasadny okres najmu pojazdu zastępczego obejmował okres od 9 lutego 2018 roku do 7 marca 2018 roku i kształtował się następująco:

- 1) od 9 do 26 lutego 2018 roku – od rozpoczęcia wynajmu do dnia wysłania przez pozwaną kosztorysu naprawy – 18 dni;
- 2) 27 lutego 2018 roku – organizacja naprawy, znalezienie części zamiennych – 1 dzień;
- 3) 28 lutego do 1 marca 2018 roku – oczekiwania na części zamienne – 2 dni;
- 4) 2 marca 2018 roku – naprawa pojazdu – 1 dzień;
- 5) od 3 do 4 marca 2018 roku – weekend – 2 dni;
- 6) od 5 do 6 marca 2018 roku – naprawa pojazdu – 2 dni;
- 7) 7 marca 2018 roku – odbiór pojazdu – 1 dzień.

Zasadny okres wynajmu obejmował 27 dni, co odpowiada 26 dobom wynajmu.

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd wskazał, że zasada odpowiedzialności pozwanej za skutki zdarzenia z 5 lutego 2018 roku i zawarcie umowy cesji wierzytelności stanowiły okoliczności bezsporne.

Podstawą faktyczną odpowiedzialności odszkodowawczej strony pozwanej było zaistnienie zdarzenia, w czasie którego uszkodzony został pojazd S. S., za które to zdarzenie odpowiedzialność pierwotnie ponosił sprawca zdarzenia, który zawarł umowę ubezpieczenia pojazdu od odpowiedzialności cywilnej z pozwaną.

Następnie Sąd przytaczając treść art. 822 § 1, 2 i 4 k.c., podkreślił, że odpowiedzialność posiadacza pojazdu oparta jest na art. 415 k.c. w zw. z art. 436 k.c.

Nadto Sąd wskazał, że zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania; § 2 przepisu przewiduje, że wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Sąd stwierdził, że wobec zawarcia umowy cesji powód wstąpił w prawa poszkodowanego.

Sąd wskazał, że zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń co do zasady jest identyczny jak zakres odpowiedzialności posiadacza pojazdu mechanicznego, który spowodował szkodę. Zgodnie z art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła (§ 1), a w tych granicach naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (§ 2). Naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej (art. 363 § 1 k.c.). Przy tym świadczenie ubezpieczyciela ma umożliwić poszkodowanemu usunięcie szkody jaka powstała w jego majątku na skutek zdarzenia szkodzącego. Odszkodowanie powinno ściśle odpowiadać szkodzie, przy czym, obejmuje także wydatki za najem pojazdu zastępczego.

Sąd stwierdził niezbędność najmu pojazdu zastępczego przez poszkodowanego, jednak nie uznał, aby wskazana przez powoda wysokość kosztów najmu pojazdu zastępczego była w pełni uzasadniona. Ustalenia w tym zakresie Sąd oparł na podstawie dowodu z opinii biegłego który to wyliczył uzasadniony przebiegiem likwidacji szkody i względami technologicznymi okres koniecznego i obiektywnie uzasadnionego naprawy pojazdu.

Sąd uznał, że prawidłowo zorganizowany proces naprawy, nawet z uwzględnieniem trzech dni zwłoki w zgłoszeniu szkody, obejmował 26 dób. Dokonując analizy wszystkich zgromadzonych dowodów, Sąd uznał, że powódka może

żądać od pozwanej kosztów najmu pojazdu zastępczego za okres od 9 lutego 2018 roku do 7 marca 2018 roku, czyli 27 dni, co według zasadnego sposobu rozliczania okresu najmu odpowiada 26 dobom wynajmu.

Sąd uznał, że poszkodowany był uprawniony do najmu pojazdu zastępczego od dnia 9 lutego 2018 roku (data zawarcia umowy najmu) do dnia 7 marca 2018 roku.

Sąd przyjął dobową stawkę za najem w wysokości 120 zł netto (147,6 zł brutto), a więc wskazaną przez powoda, argumentując przy tym, że pozwana, pomimo kwestionowania tej wartości, w toku procesu nie złożyła wniosku dowodowego celem wykazania, iż stawka ta wykracza znacząco ponad stawki obowiązujące na rynku lokalnym dla poszkodowanego.

Wobec powyższego Sąd uznał, że pozwana jako podmiot likwidujący szkodę jest odpowiedzialna za szkodę stanowiącą iloczyn dobowej stawki najmu w wysokości 147,60 zł brutto i okresu 26 dni, tj. co do kwoty 3.837,60 zł. Uwzględniając fakt wypłaty kwoty 2.340 zł, za zasadne należało uznać roszczenie powódki co do kwoty 1.497,60 zł.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 817 § 1 k.p.c. oraz art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, uznając, że odsetki należne po upływie 30 dni od dnia zgłoszenia szkody, które nastąpiło 12 lutego 2018 roku.

W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c. w związku z art. 108 § 1 k.p.c. uznając, że stronę pozwaną powinno obciążać 43% kosztów, a powódkę 57%.

Apelację od tego orzeczenia wniósł pozwany zaskarżając wyrok w części, tj. w zakresie zasądzonej od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.497,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 28 kwietnia 2019 r. do dnia zapłaty (pkt 1 wyroku) oraz rozstrzygającej co do kosztów postępowania (pkt 3 wyroku).

Zarzucił naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, powodujące sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, a to art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. poprzez błędną ocenę materiału dowodowego, w szczególności dowodu z: a) dokumentów tj. formularza zgłoszenia szkody oraz porozumień z wypożyczalnią współpracującymi i wbrew ich treści uznanie, że pozwany nie wykazał, aby faktycznie możliwym było użyczenie pojazdu zastępczego na warunkach atrakcyjnych dla poszkodowanego, co skutkowało błędnym ustaleniem, że pozwany nie wykazał, że poszkodowany nie przyczynił się do zwiększenia rozmiarów szkody, w sytuacji gdy prawidłowa, zgodna z zasadami logicznego myślenia i zasadami doświadczenia życiowego ocena tych dowodów prowadzi m.in. do wniosków, że pozwany zaoferował poszkodowanemu pojazd zastępczy bezpłatnie i poinformował o wysokości akceptowalnej przez niego stawki za najem pojazdu zastępczego u podmiotu zewnętrznego, poszkodowany nie poczynił żadnych starań, aby skorzystać z propozycji zorganizowania pojazdu zastępczego przez pozwanego, a zatem taka umowa nie została pomiędzy nimi skonkretyzowana, poszkodowany wybrał najem pojazdu zastępczego wykraczający poza maksymalną dzienną stawkę najmu akceptowaną przez pozwanego, co było ekonomicznie nieuzasadnione i nosi znamiona przyczynienia się poszkodowanego do powiększenia rozmiarów szkody, a co z kolei nie powinno obciążać pozwanego b) zeznań świadka S. S. poprzez uznanie ich wiarygodnymi w zakresie przyjęcia, iż oferta wypożyczalni współpracujących z pozwanym miały przewidywać dodatkowe opłaty czy kaucje obciążające poszkodowanego, w sytuacji gdy poszkodowany na etapie likwidacji szkody z uwagi na brak zainteresowania ofertą nie dysponował zamiarami do wypożyczalni współpracujących ani szczegółowymi warunkami najmu, nie podjął żadnego kontaktu z ubezpieczycielem, nie mógł on mieć zatem wiedzy o szczegółowych warunkach najmu, zatem jego twierdzenia w zakresie istnienia dodatkowych opłat mających go obciążać ocenić należało jako niewiarygodne.

Na tych podstawach wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych; ewentualnie uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania

Sądowi I Instancji przy uwzględnieniu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w przypadku uznania, iż Sąd I Instancji nie rozpoznał istoty sprawy lub rozstrzygnięcie wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości.

Zarzucał również naruszenie przepisów prawa materialnego, przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, a to art. 361 § 1 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie oraz art. 362 k.c. i art. 16 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w związku z art. 354 § 2 k.c. poprzez ich niezastosowanie i przyjęcie, że żądanie powoda dochodzone pozwem w zakresie kosztów najmu pojazdu zastępczego, stanowi normalne następstwo zdarzenia z dnia 5 lutego 2018r. w sytuacji, gdy: a) poszkodowany miał możliwość bezpłatnego skorzystania z pojazdu zastępczego zaoferowanego przez pozwanego oraz został poinformowany o przyjętej u ubezpieczyciela maksymalnej stawce za najem pojazdu zastępczego, w przypadku, gdyby chciał skorzystać z najmu wybierając jedną z wypożyczalni działających na rynku, b) propozycja pozwanego polegająca na bezpłatnym udostępnieniu pojazdu zastępczego nie powodowała dodatkowych kosztów po stronie zobowiązanego do naprawienia szkody, a jednocześnie odpowiadała potrzebom poszkodowanego w związku z czasowym brakiem możliwości korzystania z własnego pojazdu, c) na poszkodowanym ciąży obowiązek współdziałania w minimalizacji szkody, jeśli więc odmówił takiego współdziałania, jego zachowanie należy ocenić w kategoriach przyczynienia się do zwiększenia szkody.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd pierwszej instancji prawidłowo zakwalifikował roszczenia powoda przyjmując za podstawę prawną swego rozstrzygnięcia przywołane przepisy prawne, a następnie ustalił wszystkie okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Poczynione ustalenia dotyczące okoliczności faktycznych mają podstawę w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, który w zakresie dokonanych ustaleń jest logiczny i wzajemnie spójny, natomiast informacje zawarte w poszczególnych źródłach dowodowych nawzajem się uzupełniają i potwierdzają, przez co są w pełni wiarygodne. Ustalenia te Sąd Okręgowy przyjmuje za własne.

Przepis art. 233 k.p.c., którego naruszenie zarzucił pozwany, odnosi się wprost do oceny dowodów wskazując, według jakich kryteriów winna być ona przeprowadzona. Wyraża zasadę swobodnej oceny dowodów stanowiąc w § 1, że Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Stawiając zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. należy wykazać, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, które jedynie mogą zostać przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002r., II CKN 817/00). Z tego wynika, że do skutecznego postawienia zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c. nie jest wystarczające przekonanie strony o ich odmiennej ocenie niż ocena Sądu (Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyrokach: z dnia 1 marca 2012r. I ACa 111/12; z dnia 3 lutego 2012r., I ACa 1407/11). Również same, nawet poważne wątpliwości co do trafności oceny dokonanej przez sąd pierwszej instancji, jeżeli tylko nie wykroczyła ona poza granice zakreślone w art. 233 § 1 k.p.c., nie powinny stwarzać podstawy do zajęcia przez sąd drugiej instancji odmiennego stanowiska (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012r., I UK 347/11).

Mając na względzie powyższe, apelujący, stawiając zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., jest obowiązany wykazać, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Pozwany, tymczasem, nie wskazuje uchybieniu przez Sąd I instancji regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj.: regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów poprzestając jedynie na kwestionowaniu niekorzystnego ustalenia stawki dobowej najmu pojazdu zastępczego.

Jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy, w ramach odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń, przysługujące poszkodowanemu należne odszkodowanie, ustalone według zasad art. 363 k.c. w związku z art. 361 § 1 i 2 k.c., obejmuje również zwrot kosztów najmu pojazdu.

Sąd Rejonowy, posiłkując się w tym zakresie opinią biegłego, stwierdził, że najem pojazdu był uzasadnione przez okres 26 dni, natomiast w oparciu o szereg innych dowodów przyjął stawkę najmu w kwocie 147,60 zł brutto. W takim też zakresie zostało uwzględnione roszczenie powoda. Okoliczność tą pozwany kwestionował. Pozwany pomija jednak, że stosownie do art. 232 k.p.c. na stronach cięży obowiązek przedstawienia dowodów dla stwierdzenia faktów z których wywodzą skutki prawne. Wskazany powyżej ciężar dowodu w znaczeniu formalnym uzupełnia ciężar dowodu w znaczeniu materialnym wyrażony w art. 6 k.c., który nakłada na stronę ciężar udowodnienia faktów, z których wywodzi ona skutki prawne. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 listopada 2007r., (II CSK 293/07), ciężar udowodnienia faktu należy rozumieć z jednej strony jako obarczenie strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami poniesienia realizacji tego obowiązku, lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu.

Jak wynika z przeprowadzonego postępowania dowodowego, poszkodowany potwierdził, że oferta najmu pojazdu zastępczego została zaproponowana przez pozwanego, niemniej jednak wskazał również powody dla których uznał on dla siebie nieatrakcyjną finansowo. Analizy tych umów dokonała strona powodowa w piśmie z dnia 12 kwietnia 2023r. (k. 211). Pozwany tymczasem, poza zbiorczym przedstawieniem łączących go umów z podmiotami świadczącymi usługi najmów samochodu zastępczego wraz z cennikami, nie wykazał, aby stawki w nim wskazane (przy uwzględnieniu dodatkowych kosztów) były dostępne i konkurencyjne cenowo dla poszkodowanego. Uznać zatem należało, że powód nie wykazał aby należne powodowi odszkodowanie, winno zostać ustalone w oparciu o inną stawkę dobową najmu pojazdu zastępczego.

Z tych względów apelację należało oddalić po myśli art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. obciążając nimi w całości pozwanego. Wysokość kosztów została ustalona na podstawie § 2 pkt 2 w zw. z art. 10 ust pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie prawnych (t.j. Dz.U. z 2023 r. poz. 1964).

SSO Andrzej Dyrda